

[Sneum.]

har sagt, og det har jeg ikke til Hensigt at gaa fra, før Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelser vinder den Tillid tilbage blandt det arbejdende Folk, som jeg synes, Arbejderforsikrings-Raadet selv er bedst tjent med at have. Jeg er aldeles ikke overrasket over Sundhedsministerens Stilling til mine Udtalelser, jeg havde forudset hans afvisende Holdning. Ministerens Tale er helt igennem præget af en anstrengt overlegen Tone, men det overlegne er et farligt Instrument, som i alt Fald Ministeren mangler Elegance og Smidighed til at haandtere. Sundhedsministeren plejer jo, som dette Tings Medlemmer ogsaa er bekendt med, at tumle rundt paa den politiske Arena som en Dragkiste paa et Dansegulv.

Formanden: Det vilde være passende at anvende et mere parlamentarisk Udtryk.

Sneum: Jeg skal tage mig Formandens Udtalelser ad notam. Sundhedsministerens stærkt personlige Bemærkninger til mig skal jeg lade ligge, de er mig ligegyldige. Skulde jeg sige, hvilken Brigade Ministeren er kvalificeret til at træde ind i, vilde jeg formodentlig komme i Konflikt med Formanden her i Tinget; det har jeg prøvet, og det ønsker jeg ikke at gøre en Gang til.

Pinstrup: Første Gang jeg havde Ordet under denne Finanslovbehandling, glemte jeg at gøre et Par korte Bemærkninger, som jeg egentlig havde tænkt at gøre til de ærede Medlemmer Hr. Fraenkel og Hr. Holstein. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel fremsatte, som han før har gjort, Udtalelser om Landbrugets Forhold til Toldbeskyttelsen. Det ærede Medlem udtalte, at Landbruget vil have Frihandel for de Varer, for hvilke de har Fordel af at have Frihandel, og Beskyttelse for andre Varer; og blandt Varer, for hvilke det ærede Medlem mente, Landbruget vilde have Beskyttelse, nævnte han Sukker, Ost, Humle og argentinsk Kød, som der var Indførselsforbud imod.

Med Hensyn til Sukker er det et meget begrænset Areal, der benyttes, og man plejer egentlig ikke fra Industriens Side at nævne det, for det er jo ganske sikkert Industrien, der tager den store Part af denne Beskyttelse; det vilde i hvert Fald interessere mig meget, om det ærede Medlem Hr. Fraenkel kunde regne ud, hvor meget af Beskyttelsen Industrien faar, og hvor meget Landbruget.

Hvad det argentinske Kød angaar,

skal jeg oplyse, for at det endelig en Gang kan blive slaaet fast — jeg tror ellers, jeg har sagt det en Gang før —, at i Henhold til Bekendtgørelse Nr. 88 af 13. Juni 1896 tillades der ikke Indførsel af saadant Kød som det nævnte, altsaa frossent Kød. Men det ærede Medlem maa indrømme, at det er saa langt tilbage, at han ikke saa vel kan gøre mig eller andre ansvarlige derfor. I 1919 ønskede imidlertid Argentina at sælge frossent Kød her til Landet, og forskellige Importører ansøgte om Dispensation fra Forbudet. Ministeriet sendte denne Sag til Erklæring i Landbrugsraadet, der under 8. August 1919 svarede følgende: „Det er Raadets enstemmige Opfattelse, at den danske Landbrugsproduktion ikke bør søge Støtte i Importforbud eller andre kunstige Beskyttelsesforanstaltninger, der ved at hindre Tilførsel af Levnedsmidler udefra tilvejebringer en Fordyring af Landbrugets Produkter paa det indenlandske Marked, og man maa i Overensstemmelse hermed finde det uheldigt, om et Ønske fra Forbrugernes Side om Adgang til Kød fra Sydamerika ikke skulde kunne imødekommes.“ Man vil altsaa se, at en Paastand om, at Landbruget staaar som en Hindring for Indførsel af dette Kød, er urigtig. Der blev givet Dispensation, men det blev ikke til noget videre, fordi ingen vilde købe dette Kød.

Saa kommer jeg til Oste- og Humletolden. Der forholder det sig saaledes, at der var nedsat en Kommission i England, som vel i sin Betænkning vilde varetage engelske Landbrugsinteresser. Den anfører deri, at det danske Landbrug heller ikke er uden Beskyttelse, thi det havde Beskyttelse for Ost og Humle. I den Forbindelse skrev Landbrugsraadet til den daværende Finansminister Bramsnæs og udtalte Ønsket om at faa denne Beskyttelse slettet; hvis den i mindste Maade kunde skade vor Interesse i England, var det ikke noget, vi havde Interesse i at opretholde. Oste- og Humletolden var ikke længere nogen Beskyttelse, det var vi ganske klare over, det var kun en Finanstold. Finansminister Bramsnæs svarede, at der kan ikke tillægges Ostetolden nogen Betydning i beskyttelsesmæssig Henseende, og at Ostetolden kun ligesom Humletolden har Karakteren af en ren Finanstoldsats paa et Luksusforbrug. Og i en Udtalelse af Januar 1922 fra Landbrugsraadet om Ostetolden skriver vi: „Toldlovsforslagets — det var under Behandlingen af Toldloven den Gang — Position 258 foreslaar Bevarelsen af den nugældende Toldlovs Beskyttelsesessats, 20 Ø. pr. kg Ost. I Betragtning af, at Land-